

holt, det hagenske Familjegods, var bleven truet med Udpantning! Dersom hans Svigerfader ikke nu havde tilsagt Assistance, vilde han allerede have ligget derhenne paa Sofaen med et Lod Bly i Hjernen. Han havde været fast besluttet paa ikke at ville overleve den Skam. Naar han ikke paa anden Maade havde kunnet indridse sit Navn i Slægtens berømmelige Historie, skulde det i hvert Fald ske med Blod og Rædsel.

Det eneste, der nu trykkede ham, var Frygten for, at han i sin unormale Sindsstemning skulde have gjort sig latterlig. Blandt andet fortrød han sin ubetimelige Aabenhjertighed overfor sin Tante. Han havde jo aabenbart i disse Dage taget lovlig tungt paa den Historie med Vilhelmine og Kaj Frandsen. Paa en Maade kunde det jo kun smigre ham, at en køn Fyr som Frandsen gjorde Kur til hans Kone. Og Vilhelmine havde virkelig nogen Grund til at føle sig skuffet over deres Omgang. Han havde jo ogsaa selv glædet sig til at indføre hende i de gode Krese og se hende beundret og omsværmet. Hvor ofte havde han ikke i Tankerne hørt Folk sige om hende: »Det er da endelig igen en smuk og elegant Ministerfrue.« — Nu vilde han tale ganske roligt og fredsommeligt til hende om deres Forhold.

Han saae paa sit Ur og tog derpaa Telefonen, der stod ved Siden af ham i Vindueskarmen.